

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

70 let od Pražského povstání
Historie střediskové vlajky
Původ názvu Lokali

... a další!

VZPOMÍNKA NA 70 LET PRAŽSKÉHO POVSTÁNÍ

NAPOLEON - VEDOUcí STŘEDISKA J. RADY PRAHA

Patří k dlouholeté tradici našeho střediska, že si začátkem května chodíme připomínat Pražské povstání z konce II. světové války k pomníčku padlých v Mukařovské ulici v blízkosti železničního viaduktu trati Praha – Benešov, kde za války stávala barikáda bránící průjezdu německých vojáků do vnitřní Prahy.

Naše středisko má a bude mít stále i přes všechny postupné úpravy v názvu Jaroslava Radu – skauta a Atriho kamaráda, který položil během Pražského povstání svůj život za svobodu naší země. Atri (Karel Skála), který se sám Pražského povstání účastnil, dlouhé roky naše středisko vedl a díky obojmu tato tradice přetrvala až do dneška.

Byť nejsem pamětníkem z nejpovolnějších, pamatuji dost z porevolučních dob (i to je přeci jen už celé čtvrtstoletí) – u pomníčku se stávaly stráže, oddíly hrály hry s tematikou války a boje za

osvobození Prahy či hrála kapela a řečníci vedli sváteční proslovy za přítomnosti členů Svazu bojovníků za svobodu a zástupů veřejnosti.

V průběhu času se davy zmenšily a postupně jsme zbyli skoro sami, kdo si chodí k pomníčku Pražské povstání 5. května připomínat - i z těchto důvodů jsme se rozhodli s letošním výročím 70 let se s tímto formátem tradiční akce rozloučit. S vyvěšováním vlajek u pomníčku v květnových dnech budeme samozřejmě pokračovat a budeme hledat způsoby, jak by si oddíly, zejména ty strašnické, připomněly v dalších letech výročí Pražského povstání jinou formou, třeba i návštěvou u pomníčku či hrobu Jaroslava Radu.

Na závěr bych rád poděkoval všem, kteří si přišli letos 70 let Pražského povstání k pomníčku připomenout a zvláště pak Sabuovi (Karlovi Skálovi ml.) za jeho neocenitelný proslov.

CO NEJČASTĚJI ZTRÁCÍŠ NEBO ZAPOMÍNÁŠ? - PTALY SE H+V

Pomněnka: Domácí úkoly a datumy písemek.

Medvěd: Učení.

Mrňous: Nejvíce zapomínám opencard a nejvíce ztrácím tužky.

Vicky: Všechno, ale mobil se mi povedlo ztratit jen jednou, klíče a peněženku nikdy!

Brepta: Nic nebo si na to nevzpomínám :D

Lovec: Nejvíce ztrácím asi mobil, ale vždycky jenom na chvíli. Zapomínám na to, co si nenapišu do kalendáře, takže skoro pořád.

Žvejek: Ztrácím a zapomínám všechno. Naposledy jsem ztratil sluneční brýle ve Švédsku, povedlo se mi ztratit i triko (a nebylo to na táboře) a pravidelně ztrácím diáře, kam se snažím psát, co nesmím zapomenout. Na mé zapomínání nejvíce doplácí domácí květena. Dokáží usušit i kaktus.

Želva: Ztrácím peníze :D a paměť :D

Tecklis: Nejčastěji pojem o čase, ale ne v práci, tam se naopak někdy vleče příliš pomalu...

Milí čtenáři, blíží se prázdniny, stoupají teploty a kazí se voda ve vodovodech. Výpadek pitné vody v Dejvicích mě přinutil k zamyšlení. Uvědomujeme si, jak moc jsme závislí na tekoucí vodě? Co dalšího přijímáme každodenně jako samozřejmost, aniž bychom se pozastavili nad tím, jak je to vlastně úžasné? Samozřejmě nejbližší příležitost, kdy si to můžeme vyzkoušet, jsou již nedaleké tábory. Druhá myšlenka souvisí s tričkem, které jsem kdesi zahlédl. Bylo na něm psáno, že být skautem není hobby, ale schopnost přežít v postapokalyptickém světě. Například Middlechovy články Doplněk skautské praxe tomu dávají za pravdu. Na rovinu ale říkám, že nic ze skautského výcviku mě nezachránilo

před otrávenou vodou, ale skauti umí ještě něco jiného! Změnit svět alespoň trochu k lepšímu. Takže zatímco voda teď ještě neteče pitná, „Skauti pro vodu“ pomáhají na místě alespoň s rozdávaním z cisteren. Není to mnoho, ale také to není málo.

Co byste určitě neměli přehlédnout v tomto čísle: připomínku 70 let od Pražského povstání, vysvětlení, proč se Lokali jmenuje právě Lokali, píseň o Lokali a titulní stránku z druhého ročníku, kterou najdete na poslední stránce.

Abyste nemuseli své survival dovednosti používat příliš často vám přeje za celou redakci

TECKLIS

PLÁNOVNÍK

26. - 28. 6.	STAVBA TÁBOŘIŠTĚ SEDLO
4. - 18. 7.	TÁBOR 309. v SEDLE
18. 7. - 1. 8.	TÁBOR 305. v RUPRECHTICÍCH
21. - 23. 8.	BOURÁNÍ SEDLA (OBĚ TÁBOŘIŠTĚ)

ZNÁTE LOKALI?

1. JAKÁ JE VELIKOST PÍSMO V TEXTECH V LOKALI?
2. JAKÝM PÍSMEM JSOU TEXTY SÁZENY?
3. KDO PŘIPRAVUJE TITULNÍ STRÁNKU?
4. V JAKÉM ČÍSLE SE OBVYKLE OBJEVUJÍ ZÁPISY Z VÁNOČNÍCH VÝPRAV?
5. KOLIKRÁT DO ROKA LOKALI VYCHÁZÍ?
6. JAKÁ BYLA NEJDELŠÍ DOBA MEZI UZÁVĚRKOU ČÍSLA A JEHO VYDÁNÍM? PŘÍPADNĚ KDY A PROČ TOTO ZPOZDĚNÍ NASTALO? (OD ROKU 2008 VČETNĚ.)
7. VYJMENUJETE VŠECHNY ČLENY REDAKCE LOKALI?
8. KOLIK VYSÁZENÝCH ZNAKŮ (PÍSMEN A ČÍSLIC) BYLO V MINULÉM VYDANÉM ČÍSLE 2/2015? NEPOČÍTEJTE TITULNÍ STRÁNKU A VŮBEC ZNAKY V OBRÁZCÍCH.
9. V KTERÉM ROČNÍKU SE POPRVÉ OBJEVIL NA TITULCE NADPIS LOKALI VE FONTU (PÍSMĚ), KTERÉ MÁ DNES?
10. KOLIK ZVÍŘAT JSTE MOHLI OD ROKU 2008 (VČETNĚ) OBDIVOVAT NA TITULNÍ STRÁNCE?

NA TITULNÍ STRÁNCE JE JEŠTĚRKA ZELENÁ. AUTOREM JE MRŇOUS NEBO KLÁRA.

5. KVĚTEN U POMNÍKU PADLÝCH V PRAŽSKÉM POVSTÁNÍ 1945 V MUKAŘOVSKÉ ULICI

LOGAN / 35. OS KLUB NIBOWAKA-GILL

Těto naši květnové vzpomínkové tradiční akce se i letos zúčastnili skautky a skauti 35. střediska Jaroslava Rady v hojném počtu. Radost z našeho pamětního shromáždění měla i paní Šefránková, která je již asi poslední pamětnicí a účastnicí bojů o Trojský most, nyní Barikádníků. Jako skauti jsme

se zde poprvé prezentovali na jaře roku 1968, kdy členové střediska zde zasadili jako upomínku na padlé barikádníky lípu - pojmenovanou Stromem republiky. Dnes je již vzrostlým stromem v zeleni poblíž pomníku. Jen kdysi u ní umístěná kovová cedulka s připomínkou této události během časů necitlivých k demokracii zmizela. Výsadby této lípy se zúčastnil i pozvaný tehdejší náčelník obnoveného Junáka bratr Dr. Rudolf Plajner. To ale již ví jenom málo účastníků z časů Pražského jara. Ale nezůstalo jen u tohoto národního stromu. Také se zde

konaly za účasti veřejnosti první sliby junáků a skautek našeho obnoveného 35. střediska. To mělo svoji první klubovnu v agitačním středisku v nedaleké Jevanské ulici, kterou získalo právě za podpory členů místní organizace

Svazu protifašistických bojovníků ve Strašnicích, se kterou jsme navázali dlouholetou spolupráci. Zásahu na tom měl i bratr Atri, který se rovněž aktivně květnového povstání 1945 se svou skautskou jednotkou účastnil.

Není od věci zde našim skautkám a skautům, těm nejmladším ale i starším, za dodržování této tradice ve Strašnicích poděkovat. A rovněž také i veřejnosti, která se spolu s námi květnové vzpomínkové akce zúčastňuje.

VÝLET SMEČKY VLČAT DO PROKOPSKÉHO ÚDOLÍ

zápisy

23. 5. 2015

NAPO / 305. VLČATA

Rozhodl jsem se se smečkou vlčat zavzpomínat na staré časy a vypravili jsme se na květnový výlet do Prokopského údolí. Díky školám v přírodě, chatám a početné marodce jsme nakonec vyrazili v menší skupince sedmi ze Strašnické. Jak se ukázalo, do tohoto koutu Prahy zavítala vlčata poprvé. Lehce mne to překvapilo, protože v dávných dobách, kdy ještě po Zemi chodili mamuti, a Napo byl malý skaut, bylo Prokopské údolí častým cílem družinových výprav.

Prvním naším úkolem bylo po výstupu z tramvaje zapnout naváděcí stanici GPS a podle jejich direktiv vyrazit hledat kešku ukrytou na začátku Prokopského údolí, v místě zvaném Hlubočepské plotny. Pro většinu vlčat to bylo první setkání s tímto zařízením, natož s navigací podle něj – i přes drobnou obchůzku se s tím statečně popasovali a keška s krásným výhledem na Prahu byla naše.

Kde se vzalo, tu se vzalo, objevilo se mezi námi po cestě jedno záludné zvíře – klíště (v podání kolíčku na prádlo), vždycky se na někoho přisálo a nechtělo se pustit. A protože to není žádná slast mít něco někde přisáté, musíte být pozorní a nenechat se nacytat nebo ho rychle sundat a poslat dál.

Prokopské údolí je příjemné místo - zejména když je krásné počasí a tak nám cesta plynula mezi dětskými hřišti a loukami posečené trávy. Sem tam jsme si něco zahráli, sem tam si zalezli na nějaké prolézače, až jsme došli na Klukovické koupaliště, kde to vypadalo, že piknikuje přinejmenším půlka Prahy 5. Dali jsme tedy tomuto jinak pěknému místu rychlé sbohem a s krátkou a nezbytnou zastávkou na limču v místní restauraci U Černého kohouta, jsme dorazili do Červeného lomu, kde nám zbyl čas tak akorát na krátkou schovku a pak už byl čas vyrazit domů, abychom nenechali maminky moc dlouho čekat.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY ZE STRANY Č. 2

1. 9
2. Arial
3. Ruda
4. V lednovém/únorovém/prvním
5. 5x do roka
6. 5 týdnů, když jsme psali bakalářky, číslo 2/2011 vyšlo 9. 5. 2011, uzávěrka byla 8. 4.
7. Tecklis, Žabka, Líba, Mrňous, Ruda
8. 21472
9. 22 (bylo to číslo 5/2007)
10. Šest: Rozinka(s Ježkem) a kobyłka luční (2008), kachna (2012), mlok skvrnitý (2013), liška (2014), ještěrka zelená (2015)

A JAK DOPADL KVÍZ NA OSLAVĚ 30 LET LOKALI?

První místo si rozdělili ziskem šesti bodů Bobo a tým Hermiony+Vlnky. V těsném závěsu skončil Kuba. Další dělená místa patří Napovi a Korunce a peleton v těsném závěsu uzavírají Řízek ve Standou.

SKAUTSKÝ VÍKENDOVÝ VÝLET DO LIBUŠÍNA U KLDNA

24. - 26. 4. 2015

MATĚJ VEJVODA / LIŠÁCI

S mámou jsme nastoupili do metra. Vystoupili jsme na Nádraží Veleslavin, kde jsme se setkali s ostatními ze skauta. Tam mi ještě máma pomohla poponést těžký batoh k autobusu, kterým už se mnou nejela. Jeli jsme hodně zastávek. Museli jsme přestoupit na další autobus. Když jsme dorazili na naši zastávku, museli jsme vyjít na veliký kopec s batůžky. Tam byl náš baráček, kde jsme se museli ubytovat. V bytečku byly čtyři místnosti (předsíň, koupelna s WC, obývací s kuchyní a malá ložnice). Když jsme se všichni ubytovali, tak jsme snědli vlastní večeře z domova. Až jsme dojedli, šli jsme ven hrát hry. Potom, co jsme dohráli hry (Mrazík, Král vysílá své vojsko a Stříhanou), šli jsme domů. Tam jsme se museli domluvit, kdo bude spát na palandě a kdo ne. My děti jsme spaly v obývací budě na palandě, nebo na zemi na karimatkách. Dospělí ze začátku byli v ložnici

a pak se přestěhovali k nám do obývací. Když jsme šli spát, tak nám Běna povídala pohádku - hezkou. Pak jsme se zachumlali do pelíšku a spali a spali..... až do rána. Když jsme se probudili, některé děti šly kreslit. Já jsem v té době ležel ve spacáku, ale nespál jsem. Když už jsme měli vstávat, některé děti ještě spaly, tak jsme je museli probudit. Po probuzení všech jsme se převlékli a šli jsem ven na loučku. Na loučce jsme hráli hry. Potom jsme se vrátili domů a nasnídali se. K snídani byl čaj, rohlík s pomazánkou, na kterou jsme si mohli dát ředkvičky, cibuli a ještě něco. Po snídani jsme šli zase na loučku, kde jsme připravovali hru, ale to nám přerušila Sova. A šli jsme na dlouhý výlet. Hned na začátku jsme se rozdělili na skupinky, každá skupina dostala mapu a tužku. Do mapy jsme měli zakreslovat cestu - kudy jdeme. Po cestě jsme za splněné úkoly dostávali ústřížky. Došli jsme k velké louce, kde si vedoucí udělali stanoviště. My jsme po skupinách museli obejít všechna stanoviště a splnit úkoly. První stanoviště, kam jsme šli, bylo u Kocoura, ale ten tam nebyl, asi ho ne bavilo tam sedět. Druhé stanoviště bylo u Sovy, tam se jeden člen naší skupiny píchl o trn, tak jsme ho ošetřovali a mně potom zavazovali kotník - jakože mě bolí. U Sysla to bylo těžké. Tam jsme si měli zapamatovat za jednu minutu připravené věci, které potom zakryl a my jsme je měli napsat na lísteček. Poslední stanoviště bylo u Béni. Tam jsme měli z rohlíku, pomazánky, okurky a mrkve, udělat jednohubky. Když jsme jednohubky snědli, opekli jsme buřty. S plnými břichy jsme šli dál, až jsme došli domů do chaloupky. Tam jsme se měli oblékat do pyžama, ale kdo chtěl, mohl ještě jít s Kocourem na hřbitov hledat poklad. Jenom tři děti nechtěly. My, co jsme šli, jsme poklad našli. Kocour řekl, že kdo chce, tak cestou zpět může vést a tak jsem všechny dovedl zpátky domů, kde jsme všichni hned šli spát. A spali až do rána. Ráno

si šly zase nějaké děti kreslit. Já zas nebyl mezi nimi. Kocour přinesl k snídani vánočky. Po snídani jsme si šli sednout ke spacákům a Sova nám rozdala ústřížky z předchozího dne, které jsme měli složit a nalepit na papír. Nám vyšel Jiří z pověstí. Potom jsme šli na pout', kde jsme se měli rozdělít do dvojic. Když jsme se rozdělili, šli jsme na velký kolotoč, který stál 40 Kč. A pak jsme si šli koupit cukrovou vatu, která stála 25 Kč a byla strašně dobrá, ale přeslazená. Největší z našeho týmu mi dali ubrousek, abych si utřel pusku. No a pak už jsme utíkali na autobus do Prahy, kde na mě čekal táta s bráchou.

Ještě něco: k sobotní večeři jsme měli kuře na paprice a v neděli k obědu polévku se zvířátky.

VÍKENDOVÁ VÝPRAVA DO LIBUŠÍNA

KAJČA / LIŠÁCI

Ostatní přijeli autobusem, ale já jsem přijela autem, takže jsem nevěděla, co se stalo. Uvnitř jsme se hádali, kdo bude spát na horní posteli, ale nakonec jsme se domluvili. Ráno jsme byli už v 7:00 na louce a hráli jsme hry. Potom byla snídane a příprava na výlet, který začal na louce, kde jsme se rozdělili do tří skupin. Šli jsme kolem poutě a ve městě, ale potom jsme šli už za městem a napojili jsme se na polní cestu, po které jsme šli asi 20 min a došli jsme k Libušínskému jezeru. U jezera jsme hráli hry a nakonec jsme si udělali svačinu. Když všichni dohráli všechny hry, tak jsme si opékali buřty k obědu. Při hrách Dita spadla do vody a Sova jí šla pro náhradní věci. Nakonec jsme byli v dole MAYRAU a potom jsme šli do chaty. Po večeři a všech hrách jsme někteří šli s Kocourem na hřbitov a našli jsme i kešku. Při nočním výletu byl měsíc jako z hororu. V neděli ráno jsme se nasnídali a šli jsme na pout'. Z poutě jsme jeli rovnou autobusem do Prahy a výlet skončil.

Šel jeden pes a ten viděl les,
potom šel na louku, na velkém palouku.
Pak viděl rybníček, plný rosníček.
Pejsek našel pampelišku
u břízy, u které viděl lišku.

VÝPRAVA DO VODŇAN

13. – 15. 3. 2015
ZAPSALA DOROTKA / LIŠÁCI

Na Knížecí jsme se sešli já, Anička, Mína, Lucka, Naty, Kačka, Ben, Dita, Gába, Ája, Beňa, Sova, Sysel a Kocour. Nandali jsme batohy do autobusu a za chvíli jsme vyrazili. Nevím co cestou dělali ostatní, protože jsem usnula. Vystoupili jsme ve Vodňanech a byla nám strašná zima. Chvíli jsme šli někam za Kocourem a pak nám přišla naproti jedna z místních vedoucích. Když jsme přišli dovnitř do školy, kde jsme spali, dali jsme si večeři.

Potom jsme si s místními Káčaty zahráli seznamovací hru. Ještě jsme si chvíli házeli s míčem a pak jsme šli spát. Druhý den ráno jsme měli rozvíčku a pak jsme šli sníst. K snídani byl chleba a čaj. Po snídani jsme se rozdělili na dvě družstva a běhali jsme opičí dráhu. Ještě jsme si zahráli pár her a šli jsme na svačinu, ke které byl jogurt s rohlíkem a čaj. Pak jsme si připravili batohy a šli jsme do vedlejší vesnice. Došli jsme do jejich hasičárny, kde jsme měli oběd. Bylo rizoto s masem, ale já s Ájou jsme měly bez masa. Když jsme dojedli, přišel tam takovej strejda a přinesl s sebou

model parního stroje. Ukazoval nám, jak funguje. Pak jsme zdobili Moranu, kterou jsme šli následně vyhnat, aby mohlo přijít jaro. Kocour se Syslem jí nesli, ale za chvíli už jí nemohli udržet, tak jí naložili na vozík. Několik lidí tam mělo řečtačky, takže nás nešlo přeslechnout. Když jsme došli k rybníku, zazpívali jsme nějakou písničku (vůbec jsme jí neuměli), zapálili jsme Moranu, hodili jsme jí do rybníka a šli jsme si opět špekáčky a chleby. Byla tam strašná zima. Ještě jsme něco hráli a pak jsme šli zpátky. Chvíli jsme měli volno. Někdo hrál basket, někdo jako třeba Gába se pral s malými

děti a já jsem ještě s pár lidmi seděla na okně a pozorovala ostatní. K večeři byly smaženky, které byly tak mastné, že se ani nedaly jíst. Po večeři nám přečetli pohádku a usnuli jsme. V neděli ráno jsme si dali ke snídani koláče, zaballili jsme si věci a šli jsme do autobusu. Jeli jsme do Písku. Byli jsme na výstavě Stroj času a pak jsme šli na oběd. Byl vývar s chlebem. Ještě jsme se z hradeb podívali na řeku a šli jsme do dalšího muzea. Byly tam figuríny se strašidelnými očima a ryby. Venku jsme udělali

společnou fotku a dostali jsme muffiny. Pak jsme šli směrem k mostu. U mostu jsme se s Káčaty rozloučili, ale jim to asi nestačilo, tak na nás (spíš na mě) křičeli ještě i přes most. Ještě jsme se stavili na pár hřištích. Kocourovi rodiče nám pak k autobusu přivezli batohy. Nandali jsme je do autobusu a jeli jsme. Kocour tam zůstal. Cestou do Prahy jsme se dívali na filmy a pili jsme čokoládu.

VÝPRAVA NA ŠUMAVU

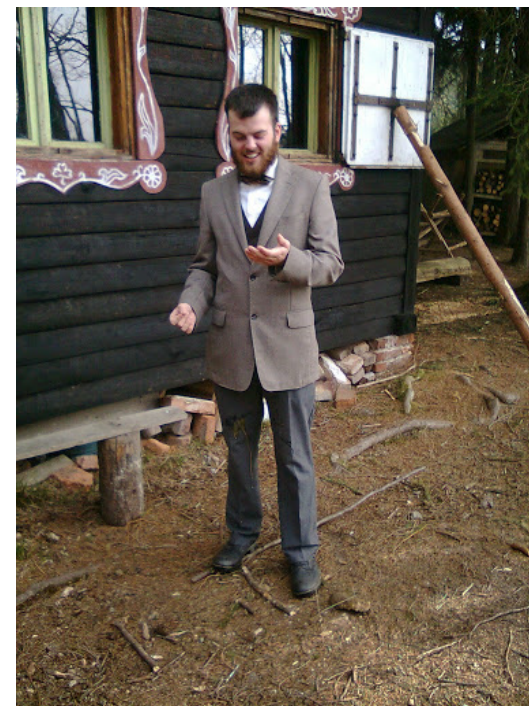
10. - 12. 4. 2015
VZPOMÍNKA / VLČÁCI

PÁTEK

Jednoho krásného pátečního odpoledne jsme se sešli na Strašnické, abychom konečně zase někam vyrazili. Přišlo opravdu hodně lidí, takže je nemá cenu vyjmenovávat. Odjeli jsme tramvají až na Knížecí, odkud nám jel autobus směr Šumava. Už byli skoro všichni usazení v autobuse až na Žvejka, který měl dorazit na Knížecí sám a jak už je u nás v oddíle zvykem, opět to nestíhal. Autobus už zavřel dveře a odjížděl, když se najednou objevil Žvejek. On se ale nedal a zastavil autobus vlastním tělem. V té chvíli jsme konečně byli všichni. Po asi dvou hodinách nás autobus vyhodil v malebné vesnici jménem Vacov. Tam nám hlavní detektiv sdělil, že jejich tajná základna leží na určitých souřadnicích, které nám dal. Zadali jsme souřadnice do GPSky a ta nám ukázala, že máme jít do Slovinska. Něco bylo špatně, tak jsme to zadali znovu a opět to vycházelo na Slovinsko. Do třetice všeho dobrého se nám podařilo zadat souřadnice, které vedly k okraji lesa, kde měl být náš srub. Ten večer už se neudálo nic zajímavého, tak to přeskočíme.

SOBOTA

Tradičně den začíná rozvíčkou a tak jsme tedy šli cvičit. Udělali jsme kroužek a začali. Najednou Slavík prohlásil, že mu není nějak dobře. Napo mu na to odpověděl: „Hlavně se nám nepozvracej do kroužku.“ Tak Slavík odešel za nejbližší strom a pozvracel se až tam. Vrátili jsme se na snídani, ke které byl chleba s ovocnou pomazánkou. Po snídani nám bylo sděleno, že prý detektivové potřebují novou vzducholod, což spočívalo v tom, že jsme měli obejít čtyři body na mapě a získat věci potřebné k postavení vzducholodě. A aby toho nebylo málo, každý dostal syrové vejce, jež mělo značit palivo. Na první stanoviště jsme se měli dostat se zavazanýma očima s tím, že jeden viděl a měl u sebe mapu. Začal navigovat Čiča, který nás vedl přes různé lávky (z jedné spadl Štěpán) a přes různé překážky, při kterých se rozbilo naše první vejce a to nikomu jinému než Štěpánovi, který ho vzápětí hodil po Žvejkovi, který na sobě měl oblek. Tak to byl náš úspěšný odchod ze srubu. Po dlouhé době jsme dorazili na první stanoviště, kde byl k vidění menhir Mudrc, který byl obsypaný našimi nafukovacími míči, které měly značit plyn do vzducholodě. Posbírali jsme plyn a šli na druhé stanoviště, kde byly menhiry zvané Dvojčata. Tam jsme sesbírali provazy, které značily provazy do vzducholodě (překvapivě). Zde prasklo vajíčko i mně. Na třetím stanovišti byl menhir Měsíční kámen, kde byly trysky do vzducholodě, což vlastně byly svíčky. Od třetího stanoviště ke čtvrtému měl navigovat Štěpán, takže jsme chvíli chodili v kruzích, než jsem mu to vzal já.

VOTICE OKEM KAMERY

10. - 12. 5. 2015

TECKLIS / RK MEDOJEDI

Došli jsme k poslednímu menhiru, kde byly pytle s kameny jako závaží. A teď hurá na oběd do srubu. Všechno jsme pobalili a šli do srubu. Odbila nám čtvrtá hodina odpolední a my už obědvali. Poté byla běhací hra na louce, ve které vyhrál Žvejkův tým. Následně nám bylo řečeno, že máme tu vzducholoď sestavit. Hláška začal pracovat a my ostatní jsme mu dělali mentální podporu. Když byla vzducholoď hotová, šli jsme večeřet. Po večeři byla umělecká vsuvka Špagetkova hraní na kytaru a jeho zpívání, které mluví za vše.

NEDĚLE

Uvítalo nás pěkné ráno a i snídaně byla lepší, protože Slavík byl stále nemocný, tak zůstalo hodně jídla. Zabalili jsme si věci a šli hrát netradiční golf s frisbee. Potom bylo řezání dřeva, které jsme za ten víkend spálili. Následoval oběd (fazole Heinz) a poklizení srubu. Poté odchod do Vacova na autobus. Stihli jsme ještě navštívit tamní večerku. A potom už jen šťastný odjezd domů.

FOTOREPORT Z
KVĚTKOVÉHO
DNE

13. KVĚTNA 2015

Když jsme se v pátek sešli na Roztylech, pralo do nás slunce. Část nás nastoupila do autobusu a část jela s Mudrcem autem. Do Ameriky u Votic dorazila jako první skupina autová a to i přesto, že musela čekat na opožděného Kraba. Meloun akorát stihl otevřít chaloupku a připravil ji na obyvání, než dorazili Mrňous, Andy, Vlnka a Martin od zastávky.

První večer utekl za zpěvu táborových písní a v diskusi nad tím, jaký chceme, aby byl náš kmen. Sobotu jsme celou věnovali natáčení. Vymysleli jsme téma, scénář, obsazení, prozkoumali natáčecí lokace a stihli i natočit více méně vše, co jsme potřebovali. A že to nebylo jednoduché! Mezitím jsme také zvládli výlet do obchodu, oběd i královskou večeři a hrát na schovku i na upíra. Jo a taky hodit Vlnku do bazénu.

Za zmínku určitě stojí, že jsme díky přejícímu počasí mohli pokaždé stolovat venku, jen pod střešou zahradní pergoly. A také to, že každý zajišťoval kus surovin, což vedlo například k legrační události se zapomenutou smetanou. Naštěstí nechyběla.

Sobotní večer padl na hru - hádání velkých osobností. Největší z nich byla Godzilla. V neděli jsme dotočili poslední záběry, totiž Kraba vstávajícího malátně z postele a sestupujícího po schodech. Mezitím probíhal úklid domu a likvidace odpadků. Odjezd proběhl rovněž za přejícího počasí, které jsme zaznamenali na minulou obálku Lokali. A kdyby pro nás nepřišel autobus, byli bychom se tam fotili dodnes.

PUTOVNÍ SMETANA 12%

Jak dopadla putovní smetana?
U Mrňouse zapomenuta.
Tak dlouho se smál,
Až ji sám nechal v ledničce.

Smetaně asi nebylo dáno
Zúčastnit se roverské výpravy.
Zlá, zlá neroverská smetana!
Doufám, že zkusne.

OBVODNÍ SETKÁNÍ 2015

24. - 26. DUBNA
MRŇOUS / RK MEDOJEDI

Náš roverský kmen se rozhodl pomoci na obvodním setkání. Vyfasovali jsme stanoviště zdravotvů. Podařilo se nám zařídit si VIP dopravu na místo s Berdym. No akorát jak jsem byl ve stresu, málem sem zapomněl na to... no, na jednoho člena naší posádky. Ale naštěstí ostatní mysleli za mě a dopadlo to dobře. Ještě že je na Chodově kruhový objezd. Po příjezdu jsme si dali sprinty po stanovištích se Zlatým vlasem a pak si odskočili do Vlašimi pro něco dobrého a šli spát.

V sobotu nás čekalo velké simulování. Z jedné z minulých výprav nám zbyla hollywoodská krev a umělá tkáň. Bylo nás tam celkem šest simulantů. Jedna otevřená zlomenina, jeden podchlazený a jedna podrápaná medvědem. Téma obvodáku totiž byla polární výprava. Všechno proběhlo na pohodu, jen nedorazily všechny hlídky. Po závodě nás čekala chvilka chillu a potom beseda s polárníkem. Ten člověk byl docela magor, ale magor v dobrém slova smyslu. Věděli jste, že na výpravu vlastně vůbec nepotřebujete karimatku? Stačí vám dvě kroxy. Jednu dáte pod bedra, jednu pod lopatky, mez to batoh, pod hlavu petku a good night. No a taky nezapomeňte dodržovat pitný režim. Dva litry ráno, dva litry večer a budete hydratováni tak akorát. Po besedě přišel oheň. Bylo super vidět zvyky jiných oddílů u ohně, hlavně jejich typy ohňové zábavy. Po ohni přišel dlouho slibovaný roverský program. Ten mě osobně trochu zklamal. Čekal jsem něco trochu na vyšší myšlenkové úrovni, ale to je asi jen moje trošičku pokroucená představa roverského programu. Jednalo se o prostou orvávačku, která obsahovala členy týmu přivázané k sobě, tahající velmi těžké kusy dřeva, běhající okolo svíček, křičících STURM a třešnička na dortu bylo koupání v Blanicích.

Neděle pak byla monotónně uklízací. Ale měla zlatý hřeb. Berdy nám zastavil na zmrzlinu a protože jsme všichni měli peněženky v přívěsu, tak nás na ní i pozval. Tímto bych mu chtěl za celou posádku ještě jednou poděkovat. :-)

No a to už je všechno, Mrňous out.

PRAHA PLNÁ BOJŮ

15.-17. KVĚTNA
VLNKA / RK MEDOJEDI

Sešli jsme se okolo šesté u Mudrce v bytě. Nemálo z nás - včetně mě - přišlo pozdě. Na páteční večer byla naplánována LAN párty a filmová noc. Ostatní už začali hrát a Hermiona, Achil, Šmudla a já jsme ještě vyrazili nakoupit jídlo. To byl, alespoň pro nás, asi první z bojů.

Nejdříve nás zákeřné šipky na parkovišti zmátly a zavedly až kamsi na střechu, kde se nám podařilo zaparkovat. Potom jsme se aktivně, abychom ji nezdržovali, nahnuli k nějaké paní do zavírajícího se výtahu. Ten byl naneštěstí služební a zavezl nás do katakomb pod OC Chodov. Nádhera. Tam nás zachránila podzemní uklízečka, co nás po dotazu „Prosím Vás, kde je tady Albert?!“, správně nasměrovala na povrch. Nákup nás úplně zničil, odcházeli jsme asi šest minut před zavíračkou, zvládli jsme rozčlít prodavače a ještě jednou se ztratit na střeše... Pak jsme upekli sobotní snídani a podívali se na Pulp Fiction.

Mezitím se v Mudrcově obývacím pokoji ozýval řev motorů aut týraných na kopcích v San Franciscu i na lesních cestičkách kdesi mimo civilizaci. Když ztichnul, nahradily ho výstřely spojeneckých vojsk opět bojujících na plážích v Normandii.

Druhý den ráno nás Bob s Bartem vzbudili odporně brzo a jelo se na výlet do Štěchovic. Bylo krásné počasí a stezku Svatojánských proudů jsme zvládli bez problému projít i bez zapomenuté mapy. Horší bylo najít Masečín.

Už jsme se na výlet do Štěchovic. Bylo krásné počasí a stezku Svatojánských proudů jsme zvládli bez problému projít i bez zapomenuté mapy. Horší bylo najít Masečín.

To byl náš cíl, kde nás čekala paintball bitva. Nakonec se nám to povedlo a hra byla super! Zmordovaní jsme se dobelhali na bus a šťastně dorazili do Prahy. Všichni se těšili až se nají a především osprchují. Jenže na náš domov v naší nepřítomnosti zaútočili zombíci a my se museli uchýlit se do bunkru, kde nebylo světlo a neměli jsme ani žádné hodinky. Tam jsme dostávali informace přes monitor, na nějž jsme nejdříve museli vymyslet heslo. S každým splněným úkolem se naše vyhlídky na přežití zlepšovaly – zapnula se světla, senzory, mohli jsme otevřít dveře, zpřístupňovaly se nám další pokoje atp. Největší nadšení zavládlo, když se otevřela koupelna.

Mezi úkoly bylo například sestavení elektrického obvodu pro chod senzoru, uvařit společně večeři – každý musel s něčím pomoci, doplnění toaletního papíru do zásobníku bez použití rukou nebo vypít asi pět litrů kofoly. I přesto, že část osazenstva odpadla vyčerpáním z celého dne (zalomili jsme to v bunkru na podlaze) a jiné nesnáze, podařilo se zombieapokalypsu od nás odvrátit.

V neděli jsme uklízeli, přemlouvali Martina, aby zapsal do kroniky, což trvalo déle než výše zmíněný úklid a tancovali na Tecklisově DDR podložce. A závěr? Byla to skvělá výprava a paintball by se měl přejmenovat na painball. Soudím tak podle závěrečné přehlídky modřín a mé neschopnosti chodit ze schodů ještě další dva dny.

Pozn. redakce: Zápis naší vítězné družiny Vlčáků jsme již nestihli do tohoto čísla zařadit. Můžete se na něj těšit v příštím čísle. Vítězům gratulujeme!

BRIGÁDA 2015

7. - 10. KVĚTNA

HERMIONKA&SPOL / RK MEDOJEDI

Na brigádu jsme se tento rok vydali už ve čtvrtek večer, protože v pátek byl státní svátek. Měli jsme sraz v Oravské ulici, kde jsme naložili věci do povozu a jeli jsme Berdybusem. Prašné cesty byly plné vozatajů migrujících z Prahy na svá letní sídla, čímž způsobovali kongesce. Museli jsme zastavit a napojit Berdyho zmožené koně. Mezitím nás dostihli Mudrcovi bujni oři, kteří směřovali tím samým směrem. Naše arogantní trojice uzřela rychlost Berdyho koní za nedostatečnou, a proto jsme sběhli do Mudrcova dostavníku taženého nadupanějším párem. V Jinřichově Hradci jsme se rozhodli navštívit jiný kontinent (zasvěcení už vědí který), ale na ten již bylo příliš pozdě večer. Lepší saloon jsme nenašli, tak jsme aspoň shlédli vybuchující světelný vynález z Číny. Poté nás Mudrc a jeho nadupaní oři zavezli do ležení, kde jsme rozbili tábor. V noci jsme se ještě pokusili dostat do krčmy, však neúspěšně.

Druhý den ráno nás brutálně probudil pilně pracující Berdy. Úkolem dne bylo zapálit okolní porost o hmotnosti pěti tun. Tento úkol jsme hrdě zvládli. A večer jsme byli v putyce odměnění. Někteří dokonce tolik, že vstali až druhý den navečer. Hádejte kdo asi... My to nebyli.

V sobotu jsme přistavěli novou komnatu naší baště na rybníku přiléhající louce. To nám zabralo celý den, ale věřte, stálo to za to. V neděli nás čekaly už jen nějaké drobné dodělávky a mohli jsme kočovat zpět do Prahy.

VÝLET NA HÁZMBURK A ZÁMEK LIBOCHOVICE

18. 4. 2015

ZAPSALA ÚŽOVKA VĚRA A LOGAN

Sobotní ráno trochu sprchlo a ochladilo se. Vyjíždíme v 9.00 z Toruňské v Bohnicích – tam, kde bydlela Kendy - ve složení Berdy, Lucka, Logan, Akéla, Jájina, Standa, Renata, Věra a Petr. Brzy po vjezdu na dálnici směr sever, se obloha vyjasňuje a zahlédneme horu Říp. A pak se již na severozápadě vypínají na obzoru jednotlivé sopky Českého středohoří. Milešovka, Kletečná, Lovoš a další, které ale bez mapy neumíme pojmenovat. Přejíždíme přes Ohři, jedeme směr Budyně nad Ohří a zdáli vidíme náš dnešní cíl – zříceninu hradu Házmburk. Býval kdysi znám též jako Zajícov, podle rodu, který hrad vlastnil. Z parkoviště vycházíme 2 km okružní cestou nahoru ku hradu. Obkružujeme hrad a nad vrcholkem svítí slunce, ovšem za přítomnosti silnějšího větru od západu. K dominantám hradu a vůbec celé okolní krajiny, patří dvě věže. Na tu jednu, zvanou Bílá, pak vystoupíme po 126 schodech. Odměnou je nám překrásný výhled po okolní krajině. Je odtud vidět až do Kladna. A jistě i do Prahy. Zažíváme opět trochu te

pchy nad krásou naší země. Zanotujeme začátek naší hymny a zdůrazňujeme ... a to je ta krásná země, země česká, domov můj!... Logan přidává ještě i naši junáckou hymnu. Kdypak asi zde zněla naposledy, jestli zde vůbec někdy zněla. V dobré pohodě „slačujeme“ dolů. Kupujeme si místní pohlednice, suvenýry anebo párky v rohlíku. Výborné! Dáváme si razítka do svých „vandrbuchů“. Naposledy se rozhlédneme a scházíme zase dolů ty dva kilometry po kamenité cestě. Pod hradem potkáme cyklistu, který zde v poslední fázi stoupání slézá z kola. Veze si na nosičích stan, spacák a další věci pro táboření, prý o váze 30 kilo. Za ním jej ještě následují jeho dva kamarádi. Také na vybavených horských kolech. Odtud prý ještě zkusí zdolat Lovoš. Přejeme jim úspěch a loučíme se s nimi. Po cestě jsme ušli asi 100 metrů a najednou jako by se nad námi obloha otevřela - ve výšce tak asi 300 metrů se nad námi přehnal od severozápadu dvojice stíhaček Grippen našeho armádního letectva. Uši zabrněly a letouny byly fuč! Nezapomenutelný zážitek na závěr! Kodrcáme kamenitou cestou k parkovišti a najednou se nese mezi stromy - „Už mě tu víc nikdo v životě nevidil!“ No, přišlo to od Logana. Ale datlům se zdálo, že to bylo míněno žertem...

Nasedáme do Berdybusu a jedeme do Libochovic na oběd a pak na prohlídku zámku, který kdysi patřil rodu Dittrichsteinů. Je také známý tím, že se zde narodil Jan Evangelista Purkyně, který má před zámkem památník. Po prohlídce pokračujeme do Roudnice nad Labem a u kapličky sv. Václava nacházíme unikátně maskovaný řopík LO vz. 38. Vypadá tajemně a vzor na jeho stěnách připomíná „puzzle“. Nahlížíme do něj střílnami, ale nikdo tam není. Děláme alespoň pamětní fotografii a jedeme na náměstí, kde mají v cukrárně nějaké dobroty pro mlsné oldskauty. Je zde také výstavný zámek Lobkoviců, ale ten necháme zase někdy na příště. Líbí se nám tady - v kraji vyhaslých sopek, takže zase někdy: „Ahoj Porta Bohemica –bráno Čech!“

MACKŮV MEMORIÁL - 12. ROČNÍK

NAPSAL: SABU

FOTO: LOGAN

Ve čtvrtek 1. května 2015 se u Logana a Líby konal již 12. ročník Mackova memoriálu. Počasí bylo celkem hezké a účast velmi dobrá. Nejlepší zprávu nám přinesl Berdy, který oznámil, že je několik dní dědečkem. Do naší „velké skautské rodiny“ se narodila Sonička.

Z Větrné pláně v Doksech dorazila i sestra Kendy, která měla za doprovod svou nejmladší vnučku Natálku Skálovou.

Natálka měla na hlavě punčocháče, protože každý měl mít nějakou zajímavou pokrývku hlavy. Berdy měl krásný klobouk, velikostí tak na panenku. Možná už ho chystal pro Soničku. Sabu měl služební červenou čepici výpravčího a Sysel byl v přílbě amerického vojáka, který před 70ti lety osvobozoval Plzeň. Standa s Renatou byli za myšáka a kočičku....

Byly i další hezké soutěže, házelo se šípkami, koulemi na petanque či ohromným kamenem. Soutěžící do čtvrtého místa dostali od Logana již tradičně krásné diplomky. Hořel oheň, kde se opékalo a hrála kytara.

Celá akce byla vzorně zajištěna, včetně výborného občerstvení, hlavně zásluhou Logana, Líby Chocholové a Berdyho.

Už teď se můžeme těšit na příští ročník této pěkné akce.

Mackův memoriál 12.ročník

**Latifundia El Logano
Praha- Troja
Jarní sraz oldskautů
35.střediska Praha 10**

PÍSEŇ O LOKALI

KAREL SKÁLA - SABU

Lokali má letos svůj jubilejní 30. ročník. První jeho číslo vyšlo na podzim roku 1945. Junák byl však brzy zakázán a tak nevycházelo dlouhá léta ani Lokali. Už tehdy v roce 1945 složil můj dědeček a Atriho tatínek Karel Skála - Charles na melodii známé písně Kolíne, Kolíne.... písničku LOKALI, LOKALI.

Písnička se může zpívat a vhodně vymýšlet dál. Tak to např. udělali Bonzo a Atri a vznikla sloka o kofole. Já jsem také text malinko poupravil a pár slok přidal.

Právníci by řekli, že jsem vlastně dědicem autorských práv a tak mám na to právo. A tak vám malinko poupravenou a doplněnou verzi napíši a můžeme si ji všichni zaspívat:-)

LOKALI, LOKALI,
dlouho jsme tě čekali,
ty náš milý zpravodaji,
u nás z tebe radost mají.
Lokalíčku, LOKALI.

Závěrem písničky,
velcí i ty dětičky,
ve zpěvu vždy budme čilí
a k sobě vzájemně milí,
Lokalíčku, LOKALI.

LOKALI, LOKALI,
přece jsme se dočkali,
do fronty se postavili,
o LOKALI poprosili,
Lokalíčku, LOKALI.

LOKALI, LOKALI,
kofolu jsme lokali,
u Logana na zahradě,
kde jsme všichni pohromadě,
Lokalíčku, LOKALI.

LOKALI, LOKALI,
redakce se netají,
máme mnoho povídání,
o skautech a skautování,
Lokalíčku, LOKALI.

Dobrého počtení,
nikdy dosti není,
v řeckých bájích Antigona,
v LOKALI zas Hermiona,
to čtenář ocení.

Atri i s Vičaty,
jedou na noc do chaty,
LOKALI si s sebou vezou,
pěkné zážitky přivezou,
pro čtenáře LOKALI.

LOKALI, LOKALI,
rádi jsme si počkali,
mnoho dalších let ti přeju,
občas článkem i přispěju,
Lokalíčku, LOKALI.

**CALVIN
AND
HOBBES**

“PROČ ZROVNA LOKALI?”

TÁŽETE SE JISTĚ PŘI POHLEDU NA NÁZEV NAŠEHO ČASOPISU. A OPRÁVNĚNĚ!

(LISTOPAD 1945 - LOKALI č. 1)

SABU

Většina z Vás doposud tohoto exotického jména neslyšela a nezná tudíž jeho význam. Každý z Vás ale ví, co jsou to tam-tamy. Tam-tamy, bubny, o nichž jste čítávali v cestopisech a dobrodružných románech z nitra „černého světadílu“ - Afriky. Tyto podivuhodné bubny jsou telegrafem černých lidí, jehož podstatu vysílání se dosud žádnému z bílých vetřelců nepodařilo rozluštit. Jejich zvuk při špatné zprávě pochmurný a nepřátelský, při dobré veselý a radostný, nese se dodnes v rytmickém chvění nad pralesy a řekami, pouští či jezery, dál a dál napříč pevninou, neprobádaný, tajemný, barbarsky krásný.

A čím jsou jsou černochům tam-tamy, tím bylo indiánům lokali, zpravodaj rudých mužů, dunící a povzbuzující bojovníky při válečných taženích, slavnostech kmene a radách Velkých náčelníků. Zde však již romantismus zmizel, byl vystřídán střizlivým životem civilizace a lokali octlo se od poradních ohňů v muzeích a soukromých sbírkách bohatých jednotlivců, aby se pro pozdější generace dochovala památka na dávno zašlé doby prvotních obyvatel rozsáhlých stepí Severní Ameriky a Kanady.

A my tedy křísíme název Lokali. Ano, křísíme jej s přáním, aby Lokali zvučelo do duší a myslí všech našich bratrů, případných protivníků a všech lidí, kteří sledují se zájmem či pochybnostmi naší junáckou činnost. Necht' tedy Lokali na své cestě střediskem i mimo ně zachová dobrý, čistý zvuk a vyspělou úroveň.

PRVNÍ NOČNÍ PŘEPAD VLČÁKŮ A HISTORIE STŘEDISKOVÉ VLAJKY

KAREL SKÁLA - SABU

V roce 1970, od konce července do poloviny srpna, jsme také tábořili v Miletíně na řece Želivce. Byl to tehdy oficiálně poslední skautský tábor. Junák byl totiž pak opět zakázán. Za války ho zakázali fašisté, teď již podruhé komunisté. Atri pamatoval všechny tři zákazy. Zákaz po roce 1948 už vnímal jako vedoucí smečky vlčák. Tehdy přišel o všechny své i oddílové skautské věci. Všechno měli v klubovně na Libeňském ostrově. Zachránilo se jen to, co měl někdo náhodou právě doma. Přišla státní bezpečnost, sebrala klíče, klubovny zapečetila a všechno včetně vlajek, totemů, kronik a deníků předala Svazu mládeže. Co dál s věcmi bylo, si snadno můžeme domyslet. Po obnovení Junáka na jaře 1968 Atri marně sháněl střediskovou vlajku. Padesátá léta nepřežila. Podařilo se mu však sehnat vlajku „Junák 335 Praha“ a ta byla předělána na „Junák 35 Praha“. Po špatných zkušenostech byl už Atri v roce 1970 připraven, aby vlajku zachránil. Nám to ale nikomu zatím neřekl. Zatím jsme i s vlajkou na „posledním“ táboře, kterých bylo vlastně několik. Mimo hlavního tábora v Miletíně v Ráji, kde byl vedoucím Atri, tábořily skautky 305 u Takyklek pod vedením Kendy a Ruměny. Dále skauti 306 tábořili na Býkovce s vedoucími Supem a Loganem. Oba tábory byly v těsné blízkosti. U tábora na Býkovce byla lesní studánka s pitnou vodou a od ní tekla malý potůček dolů do řeky Želivky. Ten tvořil takový zářez, kde vedla souběžně i pěšinka. Říkalo se jí Mravenčí nebo Termití stezka. A tou se chodilo nahoru i dolů. Skautky chodily ke studánce

TÁBOR TAKYKLEKY

červenec/srpen 1970

na fotce:

Jarka Gaydošová – Viki
Irena Fryčová – Srnka
Jana Šeborová – Ruth
Jana Batelková – Peggy
Hanka Beránková
Irena Skálová – Kendy
Zuzana Zábajníková – Čita
Jitka Stružinská – Červenka
Ivana Šturmová – Pytha
Irena Skálová – Veverka

pro pitnou vodu a skauti zase k Želivce se koupat. Samozřejmě se pěšinkou i často chodilo na noční přepady. Skauti 305 tábořili u Kordovska s vedoucími Dervíšem a Tomem. To už ale bylo z Miletína dál. My byli tehdy kluci tak 8 až 12 let a moc jsme toužili jít také na noční přepad. Atri nám chtěl udělat radost a připravil noční přepad. Byla to vlastně taková bojová hra s přepadem. Měli jsme čtyři malé radiostanice Tesla. Každá byla na 4 tužkové baterie a dosah byl tak 500 metrů. Když byly 3 nebo 4 v řadě, byl dosah z jedné na druhou a třetí třeba i kilometr. Dnes v dobách mobilů to musí působit legračně, ale tehdy to byl takový zázrak techniky a nám malým klukům se to moc líbilo. Jinak jsme znali jen morseovku vysílanou pišťalkou či baterkou. Radiostanice byly čtyři a tak jsme měli čtyři „úderné skupiny“ - Atri, Tiki, Stopař a Ježek. Já Sabu, Tíšek (Berdy) a Grizzly jsme byli ve skupině Atri, ve skupině Tiki byl například Čochtan, u Stopaře Skokan a u Ježka byl třeba Bodlina. Všechny už si nepamatuji. Úkolem bylo dostat se k táboru skautek 305 u Takyklek, navázat spojení s ostatními a společně zaútočit z různých směrů. Vysílali jsme i cestou, ale neslyšeli jsme vůbec údernou skupinu Ježek. Vstávali jsme ještě za tmy, ale šli už za takového rozbřesku. U Želivky byla mlha a tak nás nebylo vůbec vidět. Později jsme zjistili, že skupina Ježek při prolézání houštím ulomila a ztratila anténu. Proto jsme je neslyšeli.

U tábora již čekaly tři skupiny a o čtvrté jsme nevěděli. Už se hodně rozednívalo a Ježek neměl spojení. A tak vzali dívčí tábor útokem. Na to zareagoval první Atri, zavelel radiostanicí „Do útoku“ a zatroubil na polnici signál: „Pan velitel má vrabce v kapse, pan velitel má vrabce v kapse, útokem, útokem na nepřítelééé!“ Nikdo z tábora se nepolekal, protože Atriho troubení dobře znali. Slyšeli ho i skauti 306 - Bobři - na nedaleké Býkovce a tak o nás věděli. Ale o to vůbec nešlo. My malí kluci měli velký zážitek, že jsme na nočním přepadu. A vůbec nevěděli, že už bylo skoro ráno.

Pak jsme Mravenčí neboli Termití stezkou vyrazili na Býkovku, kde už nás očekával a vítal bratr Logan. Hezky jsme se pozdravili a Atri zatroubil Bobrům budíček. Bylo totiž právě 7 hodin. Pak jsme se vrátili do Takyklek, rozloučili se s Liškami a ostatními a vyrazili hromadně zpět do Miletína. Nebylo to daleko a tak jsme přišli na takovou pozdější snídani.

U kuchyně už nás vítaly naše kuchařky - Anička Beranová, Alenka Javůrková a Alenka Hazlbachová, které nám jako vždy připravily výbornou snídani. Byl tam i náš táborový hospodář Vašek Beran. Všichni jsme byli nadšeni, jen Ježek a Bodlina byli smutní, že ztratili tu anténu. Nikdo jim to ale nevyčítal.

Vašek Beran vzal vysílačku do ruky, podíval se a řekl: „To nebude problém“. To on vždycky říkal, uměl totiž všechno opravit. Např. i můj transformátor k vláčkům. Mám doma dva panely modelů železnic TT a vždycky, když otočím prvně transformátorem a mašinka se rozjede, vzpomenu si na Vaška Berana, který mi ho opravil. Nebo mu večer volal Atri z telefonní budky, že stojí ve Vysočanech na Harfě a že mu nejede Škoda 110 L. Vašek přijel s náhradím a baterkou a za chvíli to jelo. Teď koupil v prodejně Elektro v Humpolci rovnou dvě antény k tranzistorovému rádiu, které byly velmi podobné a jednu hned v táboře namontoval. Pak zašli společně s Ježkem do Miletína, protože v táboře nebyl elektrický proud a bylo třeba přiletovat drátky. Koupil nám i náhradní baterie a

mohlo se zase vysílat. Hned druhý den byla bojovka u „Tří borovic“.

Tábor byl krásný a jako vždy rychle utekl. Junák bohužel končil také. Jen oficiálně. Jak už jsme mnohokrát psali, žili jsme dál skautským životem v jiných organizacích, které byly povoleny. Ale nikdo nevěděl, co přesně bude.

Atri už zažil jako skautský vedoucí 50. léta, kdy někteří vedoucí šli i do vězení. Chtěl ochránit také střediskovou vlajku a to už měl tedy předem promyšleno. Na filmu (dnes už DVD) z tábora 1970 právě Berdy drží vlajku na nástupu.

A jak tedy vlajku ochránit? Atri uvažoval tak, že nikdo vám nemůže sebrat to, co vlastně nemáte. A tak si před posledním táborákem zabalil do papíru své staré tepláky a balíček tajně ukryl pod své vůdcovské křeslo. Na závěr táboráku sundal vlajku a zabalil ji do podobného balíčku. Odpoutal pozornost jinam a balíčky nepozorovaně vyměnil. Pak spálil své staré tepláky a všichni přítomní jsme byli přesvědčeni, že to byla středisková vlajka. Musel dlouho čekat a pak tajně vlajku odnesl. Někteří táborníci si brali na památku i popel z posledního táboráku.

Druhý den už všichni odjeli a já zůstal s Atrim na tábořišti jako poslední. Uklízeli jsme ještě odpadovku, toalety a tak podobně a pak jeli pozdě večer domů naším Wartburgem 311. Chtěl jsem také sebrat zbytky popela, ale Atri mě zastavil. Sabu, podej mi levačku a dej mi čestné skautské slovo, že to nikomu neřekneš. Budeme mít svoje veliké tajemství. Vyndal vlajku a položil jí na sedačku do Wartburga. Nikdo jiný už tam nebyl. Je nutno, abys to jako můj syn věděl. Skaut bude zase někdy obnoven, ale může to trvat hodně dlouho. Já se toho třeba už nemusím dožít, ale tahle vlajka ano.

Vlajku jsme potom ukryli v chatě pod Malým Blaníkem, kterou známe třeba z příběhu v Lokali, jak jsme dobývali Velký a Malý Blaník. Věděla to ještě Kendy a moje sestra Veverka a několik dalších nejvěrnějších Junáků, kteří by se dali spočítat na prstech ruky. Vlajka byla ve staré pevné skříně a dřevěné krabici pod ložním prádlem. Třeba při táboření na Blaníku jsme byli od vlajky jeden metr, ale skoro nikdo to nevěděl. Za teplých jarních či letních dnů jsme vlajku tajně vyndali, na chvíli vyvěsili a vždy zazpívali Junáckou hymnu.

Atri pak opět chystal obnovení Junáka a vlajku včas přivezl. Všichni pamětníci měli velikou radost, že vlajka je zachována.

Naposledy jsem viděl střediskovou vlajku 5. 5. 2015 při slavnosti v Mukařovské ulici, kde o ni vzorně pečovali skauti 35. střediska.

SKAUT VLADIMÍR KOSÍK

Květen 1945

Velitel, spolubojovník a možná i zachránce ATRIho (viz minulá Lokali)

Oba jmenovaní mají velikou zásluhu, že naši střediskovou vlajku může být Stříbrný Junácký kříž Za vlast 1939 – 1945

OSLAVA 30 LET

HERMIONA, VLNKA

Lokali letos vychází ve dvojité jubilejním roce: vycházíme 70 let po prvním ročníku a v součtu vydáváme již 30. ročník. Středisko proto uspořádalo oslavu se vzpomínám na stará čísla i minulá redakce, s kvízem na téma Lokali (viz strana 2 - dokázali jste odpovědět?), velmi příjemným grilováním a jako setkání po dlouhé době. Redakce na chvíli vylezla zpoza obrazovek, na nichž současné Lokali vzniká, a šla se pobavit s lidmi, kteří jsou hlavními hrdiny příběhů z výprav i jiných. Hermiona a Vlnka pokračují:

Byly jsme pověřeny důležitým úkolem, udělat reportáž z oslavy 30. ročníku Lokali. Rozhodly jsme se vyzpovídat jak členy redakce, tak čtenáře.

ROZHOVOR S TECKLISEM A ŽABKOU

KDY A JAK JSTE SE DOSTALI DO REDAKCE LOKALI?

T: To jsme se v kmeni kolem roku 2007 koukali na čísla, co vycházela a říkali jsme si, že to přece nemůže být tak těžké udělat hezčí. Přebral jsem postupně od Siváka zodpovědnost za elektronické články, ty jsem pak po úpravě do jednotné formy vozil vytištěné k ATRImu, který čísla dával dohromady.

Ž: Nedávno jsme na to koukali, že 2011 jsem dělala první číslo. Ty čísla před tím, který už jsou graficky dělaný, ale jinak, ty dělal Ruda. Já jsem se to pak začala učit ve škole a potřebovala jsem pomoc, Ruda toho využil a naučil mě i to, co mě nenaučili ve škole. A pak mi to předal a už jsem u toho zůstala.

CO KONKRÉTNĚ TAM DĚLÁTE? JAKÁ JE VAŠE FUNKCE?

T: No, já jsem oficiálně šéfredaktor, což ale většinou znamená to, že od různých lidí sháním články a pak jim píšu, když ty články nedodají včas. A když ty články už jsou všechny pohromadě, tak je nějak pročtu, seřadím, pošlu ke korektuře a pak je pošlu Žabce vysázet.

Ž: No, já to sázím. To, co vy napíšete, někteří, občas, tak Marek sebere, od všech vyžádá a Líba to pak pročte, opraví chyby a já to pak vezmu a nandám do takového speciálního programu, který umí pracovat s tím, aby ten text tek kolem fotek. A aby tam ty nadpisy byly zelený a ne modrý a vypadalo to tak, jak to vypadá.

CO VÁS NA TÉ PRÁCI NEJVÍCE BAVÍ?

T: To je záladná otázka, ale asi ta komunikace s lidmi, že člověk má prst na tepu střediska a ví, kde se co šustne a vidí, jak to středisko funguje.

Ž: Je to tvůrčí, je to supr. Úplně něco jiného než normálně dělám. A taky to, že mám přehled o tom, co děláte. Díky tomu se furt cítím jako součást střediska.

CO VÁS DOKÁŽE ROZLADIT?

T: Tak mě je těžké rozčlítit. Náročné to je, když lidé slíbí nějaký článek a pak ho včas nedodají.

Ž: [dlouhé ticho] Teď už málo co. Dříve to bylo poněkud na dlouhé lokte, ale teď už jsme s Markem dost sehraný.

ANKETA - POKRAČOVÁNÍ

Meloun: Domácí úkoly

Bart: Oblečení

Ježek: Nejvíc zapomínám jména.

Kulda: Asi přezůvky.

Klára: Jelení lůj a maminčiny věci

Žabka: Nejčastěji zapomínám druhou půlku klíčů. Nejvíce se mi to vymstilo, když jsem jela na kole učit. Přifíčila jsem k firmě, zamkla kolo, udělala ze sebe pančitelku a šla učit. Po hodině nasadím helmu, a zjistím, že kolo je sice pořád zamčené na svém místě, ale zamčené tam taky zůstane, protože klíč od něj mám doma.

Špageta: Já neztrácím věci.

PŘIPRAVUJETE PRO ČTENÁŘE NĚJAKÉ NOVÉ RUBRIKY?

T: Ne, ale zlepšujeme pořad ty stávající.

Ž: Teď ne, ale jestli máte nápady, dejte nám je. My jsme vděčný za každou podnět.

CHCETE NÁM O LOKALI JEŠTĚ NĚCO DALŠÍHO ZAJÍMAVÉHO SDĚLIT?

T: Jo! Lokali je totiž ve svém třicátém ročníku existence už i na Facebooku. Můžete se na něj dostat tak, že napíšete www.facebook.com/casopis.lokali. A musíte tam jít a olajkovat to, abysme byli nejmiv největší časopis.

Ž: Že prý jsme vyhráli dokonce i nějaký ceny za kvalitu časopisu. Tak to jsem měla sama radost, a vy byste taky měli mít, konec konců, ten obsah píšete vy :-)

ROZHOVOR S ÚČASTNÍKY PÁRTY

PROČ ČTEŠ LOKALI?

Bobo: Abych se dozvěděl, co a jak funguje ve středisku, co dělají oddíly. A líbí se mi celkem některé články od oldskautů, pokud je tam něco historického, na to se docela těším.

Brepta: Bavěj mě ty ankety a články jako Letem světem a tak, když se dozvim něco nového o lidech.

Kuba: Hm... Protože se chci dozvědět, co dělají jiní oddíly a co my můžeme udělat líp než voni.

Napo: To je zajímavá otázka... Protože mě to zajímá, co se děje ve středisku.

Sabu: No, protože tam jsou Vlnka a Hermiona. A samozřejmě proto, že tam je samý zajímavý čtení.

Standa: No protože se tam dozvim různé zajímavé věci o středisku, to je jasný.

Žvejek: Tak jelikož je čtu většinou jenom na radách, tak je čtu abych nenudil.

JAKOU RUBRIKU ČTEŠ NEJRADĚJI?

Bobo: Rád čtu úvodník od Tecklise, protože mi připadá pokaždé jiné a celkem vtipnej. A rád čtu takový oddechový rubriky, jako že se někdo představuje nebo rozhovor s někým.

Brepta: Letem světem a nebo články z výprav.

Kuba: Zápisy z výprav a Představuji se.

Napo: Já čtu asi hodně zápisy z výprav, pak jsem četl takovýto Představuje se.

Sabu: Přiznám se, že celý Lokali, ale když tak taky anketu, určitě anketu.

Standa: Noo tak, většinou čtu informace o tom, co bude a pak jednotlivé články o akcích.

Žvejek: Samozřejmě tu poslední. Hlavně, když je tam Lovec.

PIŠEŠ RÁD/A DO LOKALI?

Bobo: Upřímně, bych hrozně moc rád tam občas zase něco přispěl, ale v poslední době jsem na to nenašel čas. Člověk si sice vždycky najde čas na to, na co chce, takže jsem asi dostatečně nechtěl...

Brepta: Ne. Všimli jste si, že už tam ode mě dlouho nic nebylo?

Kuba: Nepíšu už skoro vůbec do Lokali.

Napo: Joo.

Sabu: Moc rád, baví mě to.

Standa: No, tak občas tam něco napíšu. Když vedu nějakou akci nebo co si myslím o 309ítce.

Žvejek: Tyjo, fakt si nevzpomenu, kdy jsem psal naposledy do Lokali. Ale určitě mě to bavilo.

CO TĚ ZAUJALO V POSLEDNÍM ČÍSLE?

Bobo: Úvodník. To jsem se fakt upřímně zasmál nad posledním úvodníkem Tecklisovým.

Brepta: Jak o sobě psal Lovec. Protože tam měl spoustu spoustu aktivit, kterým se věnuje. Prostě je hrozně akční.

Kuba: Poslední číslo jsem asi ještě nečet.

Napo: Fotka. Na titulní straně.

Sabu: Na zadní straně historický Lokali.

Standa: Poděkování, který našemu oddílu za pořádání napsal dr. Šumavský.

Žvejek: Něčemu jsme se tam s Lovcem hrozně smáli, ale ty brďo, teď si fakt nevzpomenu, co to bylo. Jo a teď tam choděj ty vaše votázky, takovej ten seriál, tak anketa, jo, ty jsou dobrý.

CO SI MYSLÍŠ O TĚHLE PÁRTY?

Bobo: Že ještě neskončila, ale dopadla dobře, ani jsem si od toho vlastně tolik nesliboval. Jsem si myslel, že nechystáte žádný program, a že se tady ne sebe budem jenom tak koukat, A vlastně vůbec ne, během chvilky se všichni zvedli od stolu a ve skupinkách si začali povídat. To se mi líbilo.

Brepta: Prima pártý.

Kuba: Lokali pártý je naprosto boží. Taky to byl z půlky můj nápad, a proto to musím říct. A ještě jsem to hodil na Mrňouse, aby to zorganizoval.

Napo: Že je to dobrý, že se takový věci pořádají.

Sabu: Že to je prima, dobrý nápad. Je to tady fajn.

Standa: Já myslím, že je to fajn.

Žvejek: Ty brďo. Party hard. Party hrad.

SCHOVÁVÁŠ SI LOKALI?

Bobo: Schovával jsem si je, pak jsem celej ten archiv přesunul do klubovny a v tudle chvíli mám doma jenom ty poslední barevný čísla.

Brepta: Jo. Nějaký. Ne všechny, ale nějaký jo.

Kuba: Noo, myslím si, že víc než půlka Lokali, která je tady, je moje.

Napo: Jo, mám jich tady na stole spoustu.

Sabu: Mám doma celou sbírku, všechny čísla, některý dokonce i malinko víckrát.

Standa: Všechny neschovávám, ale od každého ročníku tak dvě, tři, čtyři čísla mám. Hlavně ta, kde se píše o našem oddíle.

Žvejek: Ne. Teďkon už ne, protože jsou na internetu.

LÁKALO BY TĚ BÝT NĚKDY V BUDOUČNU SOUČÁSTÍ REDAKCE LOKALI?

Bobo: Už teď se podílím na tisku a dokážu si do budoucna představit širší zapojení.

Brepta: Asi ne, mně stačí skautský účetnictví.

Kuba: Já asi nejsem úplně ten správný typ člověka do redakce.

Napo: No, tak to je taková otázka jako zjišťovacího charakteru. No, dobře, to nemohu vyloučit, nicméně, mám spoustu jiných skautských povinností, které jsou jaksi důležitější.

Sabu: No, přiznám se, že teď už ne. Určitě by mě to lákalo, ale jsem rád, že ž to dělají dneska ty mladý a že to tam jednou čeká vás, Vlnku a Hermionu. A prostě rád něčím přispěju, ale do redakce už ne, to už je pro vás mladý, jo?

Standa: Spíš ne. Pomůžu, články píšů, s Tecklisem když je něco potřeba, tak tam něčím přispěju.

Žvejek: Jak co nejšetněji odpovědět... No, jistě by to byla pocta, ale asi jí nejsem úplně hoděn.

Nedokážu si sám sebe představit, být poctěn tímto úkolem... No, asi ne.

ZÁVĚR: Chtěly bychom poděkovat všem, co se zúčastnili této pártý, těm, kteří ji organizovali a samozřejmě velké díky patří všem členům redakce.

JAKÁ BYLA TEDx PRAGUE WOMEN 2015

ŽABKA

Milý deníčku,

včera jsem byla na své první TEDx konferenci. Už dlouho jsem se na nějakou chtěla dostat, protože TED je o šíření zajímavých myšlenek a na webu TED.com je spousta skvělých, inspirativních, zajímavých, poučných... videí. Ráda na to koukám, když se chci cítit chytře J. Mají tam i české titulky, když se mi zrovna nechce koukat jenom v angličtině, a někdy i český dabing. Tematicky se tam dá najít kdeco a člověk má jistotu, že bude vyprávět chytrý člověk a bude o tom vyprávět rád a zajímavě. Já teda nemám největší schopnost udržet pozornost na světě, takže pro mě je super, že tam řečníci mají maximálně dvacet minut. To je fakt paráda, protože se nerozkecají a neumřou.

Tyhle „velké“ TED konference se už 25 let konají v emerice. Protože ale ne každý může jen tak sednout na letadlo a zaletět si na jednu takovou, vydává se licence TEDx, kde x znamená nezávisle organizovaná TED konference. A ejhle, máme takové i v Praze! (a dokonce i v Brně) Women je další podsložka, na těhle konferencích jsou řečníky jen ženy a často se točí kolem „ženských témat“ – postavení žen ve společnosti, možnosti, které ženy mají, nebo taky

nemají, jak mají ženy být na co pyšné a jak je to dneska všechno pro nás otevřené a možné a podobně.

No ne že bych byla nějaká ultra feministka, ani bych byla nepotřebovala jít zrovna na Women, ale byla to první, na kterou se mi podařilo sehnat lístek – to je totiž skoro nemožné.

Dva týdny po otevření registrace už byla celá konference vyprodaná. Nicméně! Tentokrát se to podařilo, takže women-newomen, jde se na TEDx.

Osm řečnic, dvojí streamovaná videa ze současně probíhající TED konference v emerice, jedna zpěvačka, výborná atmosféra, přestávka s rautem (žrautem, člověk má fakt hlad po dvou hodinách!) a doprovodnýma stánkami, který se týkaly nějak toho, o čem se mluvilo a hlavně, genius loci. Spousta chytrých lidí (a velkej babinec, nečekaně na

pod jejím vedením, nebo holčina, která dělá v ajtý a má pocit, že by tam těch holek klidně mohlo být vícero.

Sdělení, které se celým večerem nesly, bylo několik. Nejvíc rezonovalo, že když chci, dokážu skoro cokoli. A že se dá zvládnout všechno, co se mi přihodí. A že už je pro mě samozřejmé, že můžu, cokoli si zámam, a nikdo mi neřekne, že jsem jenom ženská a mám si nechat zajít chuť. Což je fajn, ne?

Mně byla nejbližší paní, která musela přehodnotit svoje postoje a životní očekávání poté, co se jí narodilo postižené miminko. Z jejího povídání bylo patrné, že to nebylo jednoduché, ale že se naučila přemýšlet nad věcmi jinak. Vyprávěla, jak byla

v Thajsku na rok pracovat a jak jednou seděla s místními známými na pláži a zamyslela se nahlas, že jak asi bude zítra. A prý se na ni ti Thajci podívali, jako kdyby řekla něco nemravného. Znejistěla a ptala se, co se děje. A bylo jí řečeno, že to přece teď nemá vůbec smysl řešit, teď je krásně, a jak bude zítra, a jak za dvacet let, no kdo ví? Prý jí to strašně pomohlo s jejím miminkem, protože co na tom sejde, jestli a jak bude mluvit, chodit, reagovat? Důležité je, že jsou teď tady. To je pro mě myšlenka známá, ale takhle podaná měla ještě jiný rozměr, takový přímý, a jasný. Nikdo přeci nevíme, co bude za dvacet let.

Byl to moc příjemný večer, člověk chvilku přestal přemýšlet o tom, jestli je potřeba domů koupit toaleták a co si dá k večeři a co je potřeba na pondělí do práce, a poslechl si spousta zajímavých postřehů úplně odjinud.

Tak příště snad zas :-)

TEDxWomen nešlo moc chlapů), jak na podiu, tak v hledišti. Řečnice byly úspěšné ženy, které toho mnoho dokázaly – ať to byla světoznámá česká architektka, které se staví po světě mrakodrapy, nebo paní, která dělá fundraising pro jednu českou neziskovku, ale hlavně si vypěstovala krásný životní pohled a vztah ke svému postiženému dítěti, nebo třeba paní, která vedla aerobickou skupinu (to jsou ty malé letadla, co lítají ve formacích), a ta skupina vyhrála několik světových

DOPLNĚK SKAUTSKÉ PRAXE Č. 3

PSÁNO EXKLUZIVNĚ PRO „LOKALI“ - ČASOPIS PRAŽSKÉ SKAUTSKÉ PĚTATŘICÍTKY

MIDLOCH MIDDLECH
LONDÝN, 29. 11. 2014

Had - od dávných dob se lidé bojí hadů a někdy je nesmyslně ubíjejí. Skaut je ochránce přírody, tedy i hadů, a měl by si toho být vědom. Při přípravě jedné „honby za pokladem“, jsem na táboře u Staňkovského jezera zabloudil na nádhernou paseku obklopenou honosnými borovicemi. Vzduch byl provoněn pryskyřicemi sosen a borůvky, které zde neměl kdo sbírat, lákaly k ochutnání. Aniž bych zpozoroval, sladké bobulky mne vtáhly do centra paseky k mohutnému pařezu. Uprostřed něj se vyhřívala stočená hadí královna - vypasená zmijs s černou klikatinou na hřbetě. Samozřejmě, moje reakce, přiměřená vyprávěním o jedovatých hadech, zbystřila mojí pozornost. Poněvadž jsem tiše stanul, zřejmě jsem ničím hadí opatrnost neprobudil. Zmijs dál spala a

„opalovala“ se. Proč bych ji měl tedy rušit? Hadi jsou v přírodě užiteční. U nás loví většinou hmyz a drobné polní či lesní škůdce. Chvilku jsem ji pozoroval a pak šel za svým úkolem.

Jistě - jinde ve světě jsou druhy plazů, na které musíme být více opatrní. Zažil jsem je, ale zaznamenal, že tahle obávaná čeládka před vámi většinou utíká. Jednou, při džogování po mezích rýžových polí (paddy) v Indii jsem vyrušil výstražně zbarveného žlutočerného korálovce, a to byste měli vidět, jak upaloval. Slyšel už zřejmě z dálky dusot mých tenisek. Hadi, jak jistě víte, mají výborný smysl pro chvění půdy a člověka se bojí více než my jich.

To všechno mi proletělo hlavou, když skautka Tamsin (viz DSP č.2) reagovala na signál „Had“! Viděla, že váhám nad igelitovým pytlíkem s našimi ananasy a hadím labužníkem uvnitř. Vyrazila tedy divoce: „...usekni mu hlavu!“

Průhledným igelitkem jsem zaznamenal šedo zelenou barvu lesklé kůže. Byla to mladá zelená mamba, o kterých se ví, že ananas je pro ně největší lahůdkou. Na plantážích ananasů musí dělníci být obzvláště pozorní, aby nějakou nesklidili s plody a aby nedošlo k uštknutí touhle potvůrkou, která není sice tak prudce jedovatá jako mamba černá, ale na nepříjemnou otravu krve by to stačilo. Jednu vzrostlou černou mambu, asi 180 centimetrů dlouhou a snad 35mm v průměru ubil na dvorku svého domečku Jan, můj „kuchař“. Možná, že had sídlil v díře, kterou moje fenka Šíba někdy opatrně očichávala. Domek „služebných duchů“ sousedil těsně s mým bungalovem. Pro mne tehdy nepříjemná podivaná přivábila celé klubko černých kluků, kteří se usadili na moruši a komentovali průběh skoro toreadorského klání. Had totiž, když se dostal do úzkých, několikrát zaútočil bleskovým výpadem zpět na Jana.

Leč k naší safari. Světlušky Miki a Martha pozorovaly vývoj scény z uctivé vzdálenosti. Eska a Peta rozumně vyčkávaly. Jako muž a vedoucí výpravy jsem musel jednat - vzít pytlík a poodejít mezi křoví a tyčkovinu a zde, zřejmě polodušeného hádka vysypat spolu s ananasy. To by bylo hodné ochránce přírody, ale ne bezpečné pro ostatní táborníky. Mamba by se mohla dotěrně vrátit a udělat skutečnou nepříjemnost. Hádek byl asi jen padesát centimetrů dlouhý, ale přes to... Položil jsem tedy pytel na rovinku a prudkým úderem mačety na plochu jsem dotěrnému labužníkovi rozdrtil hlavu, aniž bych porušil obal. Správce campingu pak pověsil pytel s chladnou mambou pro výstrahu na větev jednoho stromu, které nám dávaly stín. Ananasy byly k nepotebě.

LETEM SVĚTEM: MRŇOUS

Tak, co hýbe mým světem. Kromě školy a skautingu toho moc jiného nestíhám. Naštěstí to zas tak strašné a pořád mi zbývá trošku času, který většinou strávím s Hermionkou, fotografováním nebo poslední dobou se začínám dost povrchně věnovat DSLR kinematografii (víte, že jsme natočili dokument o našem táboře?) případně airsoftu, který sem už teda dlouho nehrál, ale stejně patří mezi koníčky, kterými se rád pochlubím.

FOTOGRAFOVÁNÍ

Co se týče toho fotografování, čím dál tím víc uvažuji, jestli ho nechci vzít na vyšší level a zkusit ho vystudovat, protože někteří mi ani nevěří, že ty fotky jsou opravdu z mé produkce, ale je to jen myšlenka, se kterou si tak nějak pohrávám a pravděpodobně to tak nedopadne. No kdybyste chtěl někdo posoudit, jestli jsem opravdu schopný fotit, nebo jen stahovat googlit a stahovat obrázky :D , můžete tady: <http://strosjakub.wix.com/photography> . Problém je, že dnes se snaží uživit fotografováním každý druhý..

NATÁČENÍ

Je to mnohem větší věda než fotky. A možná vás (ne)překvapí, že nejméně času stráví člověk u stříhání. Na Lokali párty mi proběhl hlavou nápad, že bychom mohli natočit stejný dokument jako u nás na táboře 305, takže když najdu někoho kdo má ucházející foťák, co umí natáčet a bude ochoten se mnou jet na pár dní na 305 tábor, bude další dokument na světě. A vzhledem k tomu, že bude druhý v pořadí, mohl by být o několik řádů lepší, než ten předchozí.

AIRSOFT

Jak sem už říkal, tak s tím to docela stagnuje poslední dobou. Asi vám napoví, že mám doma tři zbraně, z toho jedna je plně funkční. A tenhle rok jsem ještě nehrál a bojím, se že na to už nemám fyzickou. Ale třeba mi pomůže tábor a můj projekt osobního rozvoje na vůdcovském kurzu.

ZNOVU SKAUTI

No vidíte, o tom sem chtěl taky psát, i když je to pořád skauting. Ale ať se vám to líbí nebo ne, ten hýbe mým světem asi nejméně. Dělán si vůdcovky, kurz se jmenuje Rovel + a je to vůdcovský kurz uzpůsobený pro roverské vůdce. Už mám za sebou dva víkendy a nemůžu se dočkat letního běhu :-). Mějte se krásně, Mrňous out.

11. ročník

1946

Měsíční zprávy oddílů a smečky
35 střediska "Pětatřicítka" v Praze VIII

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
3. číslo 2015, ročník XXX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 18. 9. 2015

Přijem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš, Mrňous - Jakub Štros

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz